

Какво неповторимо изживяване бе да се намира във... вулкана.

На онази скала, издадена точно над кипящата лава... С не по-малко кипяща кръв във вените... привлечена нататък, към онази горецина, но същевременно пронизвана и от смущаващ хлад - онзи, който се намираше от другата страна.

Въпреки което се осмели. Нужно бе просто да погледне към неговото лице до себе си, да почувства отново ръката му и да знае, че тази налудничава идея представляваше правилното. Бъдещето.

Стиснали ръцете си една в друга той и тя пристъпиха напред и полетяха към лавата...

Хейдън отвори рязко очи.

Докато си поемаше въздух след това изненадващо моментно видение, явило се в съзнанието ѝ без обяснима причина, тийнейджърката се огледа, като за да установи, че реалната атмосфера наоколо отново си бе такава както преди да затвори очите си - приятна алея в централния парк на Уест Порт. Зелена и приветлива, макар и вече по-тъмна и изпълнена от първите листа, изпадали по земята, за да напомнят задаващата се есен.

- Какво... се случи... Какво? - зададе си този въпрос на самата млада дама на глас, преди да преглътне тежестта, заседнала на гърлото ѝ и наново да си поеме дълбоко въздух. - Сигурно се побърквам. Стегни се, Хейдън... Не и... заради момче, което среща за първи път тази сутрин!

Но колкото и да ѝ се искаше да може да укроти тези трепети, момичето не съумя да го стори и този път. Неприятно усещане премина през тялото ѝ и тя въздъхна. Припомни си запознанството си с Брейди в началото на същия този ден, после си припомни и втората им среща на комик-кона в West Port Hall. А после... разкритието за него, споделено ѝ от Савана. Всичко в отношенията на Хейдън с това момче бе преминало толкова бързо, а същевременно тя така и не бе разбрала дали и от негова страна бе назряло същото влечение, което и понастоящем съществуваше у нея, макар и тя вече да не бе сигурна дали бе писано да го последва.

Брейди може би беше стабилен, а може и да не беше. При всяко положение тя на практика не го познаваше и не биваше да рискува с него.

Или поне така ѝ казваше разумът...

Докато се осъзнае, потапяйки се отново в тези мисли, Хейдън неусетно бе оставила на заден план мисълта за странното си видение. Предстоеше ѝ то да отиде на още по-задан, когато към нея по едно време се приближи добре изглеждащ, висок мъж на средна възраст и я заговори:

- Хейдън?

Младата жена погледна към него и примига неколkokратно.

- Чичо Вил? Ти... не трябваше ли да си по работа в Ню Йорк?

- Приключихме доста по-рано и побързах да се върна, за да съм с любимата си племенница! - отбеляза усмихнат мъжът и седна до нея на пейката. Прегърна я през рамо, но забеляза, че нещо в настроението ѝ беше особено. - Хейдън, добре ли си?

- Аз... да... - прошепна тя и отново примига колебливо.

- Тоест не - побърза да отговори саркастично Вил, мятайки й един конкретен присвит поглед, който в последствие бе допълнен от въздишка и от смекчаване на изражението. - Всъщност... защо ли питам... Знам какво ти е...

- Така ли? - почуди се Хейдън, заглеждайки го въпросително.

- Да. И аз понякога се чувствам така, дори и да минаха... години. От онзи ден, в който майка ти и баща ти...

Дори не можа да го изрече, защото тежест заседна на гърлото му. Хейдън също се почувства по същия начин, но реши да не уточнява пред него, че оригиналната причина за настроението й се явяваше друга. Така или иначе досегашните й чувства действително се измениха към друг вид доста по-сериозна тъга.

- Глупачка ли съм, че понякога още вярвам, че те някога ще се върнат? - попита тихо момичето, отнасяйки погледа си към една произволна точка.

- Не, милата ми... Не... - отвърна чичото и се притисна още по-плътнo в нея. - И аз не съм се отказал от тази вяра... От този копнеж... И не мисля, че някога ще се откажа. Но същевременно знам, че трябва и двамата с теб да продължим да живеем своя живот - така, както родителите ти биха искали. И не е като да си ни е зле като сме си само ние с теб двамата, нали?

Засмя се, а така докара усмивка и на лицето на Хейдън.

- Да, добре сме си... освен когато Матилда не ни е на гости - подметна му тя с една присвита вежда.

Вал също изкриви физиономията си - в нещо средно между смях и колебание.

- Е... знам, че с нея е малко странно понякога, но... уверявам те, че тя е много добър човек.

- Нужно ли е на тази възраст още да имам детегледачка? И то *такава* детегледачка?

- Уви, покрай работата си невинаги мога да бъда до теб, а да те оставям сама в онова пусто имение не е опция, предвид възрастта ти. Пък и Матилда... тя и аз...

- ... си прекарвате добре. Ясно ми е - Хейдън сама довърши думите му, с което го накара да се ококори.

- Ти... знаеш за нас?

- Някои неща са твърде очевидни, за да бъдат прикрити - отбеляза подсмехната Тийнейджърката, после добави: - Но... не ме разбирай погрешно. Не искам да се бъркам в личния ти живот. Просто има нещо в Матилда, което не ми харесва. Не мисля, че можем да й имаме доверие.

Вал въздъхна. Двамата помълчаха няколко секунди, след което Хейдън махна с ръка и каза:

- Но сега не сме длъжни да говорим за нея. Знаеш ли, мислех си, че може би днес ще е удобен момент да си поговорим с... някой друг чрез видеовръзка...

За Вал нямаше никакво колебание за кого говореше тя.

- Трябва да проверим графика, който сестра ти ни е изпратила - каза той.

- Вече го проверих. Довечера в девет започват почивните й часове. Ще е на линия.

- В такъв случай нямам нищо против да си побърбам малко и с другата си страхотна племенница-авантюристка! - изрече ведро мъжът, сетне тонът му отново стана по-нисък и мек: - Но се надявам очакванията ти спрямо нейните междупланетарни открития да не са

твърде големи. И на мен ми се иска нейните търсения да доведат до някакви отговори за родителите ви, но... не ми се иска отново да те видя как плачеш, както в първите ни няколко подобни разговора с нея, в които тя нямаше как да ни дари с добри вести...

- Спокойно, чичо... - отвърна Хейдън с лека въздишка. - Вече съм доста по-голяма и зряла. Научих се да... приемам някои неща. Или по-скоро липсата им. Вал кимна, докато междувременно преценяваше племенницата си с поглед. Знаеше, че тя прикриваше доста чувства у себе си зад фасадата на тази 'по-голяма и зряла' млада жена. Но към момента не искаше да разпалва тези чувства като продължава да говори по темата. Мъжът просто целуна момичето по челото, а после двамата станаха от пейката и тръгнаха към дома си.

Недалеч оттук, някои от новите съученици на Хейдън се намираха в едно кафене, близо на West Port Hall и далеч не изглеждаха толкова спокойни въпреки своите тягостни чувства, колкото нея и чичо й.

Брейди, Кейлъб, Дайами и Ферди седяха на една маса и се опитваха да осмислят събитията от преди малко. Изчезването на още трима човека, единият от които бе не просто важен за Брейди - това бе неговата леля Джени.

- Може би трябва да сме там, при чичо Джеръми и леля Кимбърли... и при останалите...- изрече някак нервно той, местейки погледа си на различни страни. - Не бива да позволяваме *и този случай* да остане неразрешен, като предишния!

- Ние самите в момента сме не по-малко безсилни пред случващото се, колкото и полицията - отбеляза с тиха въздишка Ферди. - Съдействахме им, колкото можахме, и ни освободиха да си вървим. А родителите на Джени, също както и тези на Одри, въпреки собственото си притеснение за децата си, държаха да се приберем и да си починем.

- И първото, което ние направихме беше... да дойдем в най-близкото заведение да се напием!

- ... със сок от боровинки - уточни Кейлъб. - Моля те, Брейди, успокой се. И мен не спира да ме разяжда мисълта за изчезването на Джени, Одри и Джак... а също и за предишното такова на Матео и Тайен... но нали затова дойдохме тук, вместо да се приберем по домовете си. За да можем да седнем и да обсъдим спокойно случващото се и как бихме могли евентуално да направим нещо по въпроса.

- Макар и реално ние да сме просто четирима тийнейджъри, които си нямат и най-малка идея от къде да започнат - без да желае да секва устрема на себе си и приятелите си, Ферди нямаше как да не констатира истината.

- Може би трябва един на друг да си споделим всичко, което сме видели непосредствено преди изчезването на тримата... и кой знае, възможно е да намерим някаква обща точка, от която да започнем личното си разследване - каза Дайами, след което погледна към младия наследник Ейбрамс, който несъмнено продължаваше да изглежда най-нервен от всички им, затова сметна за добре да му зададе конкретна насока, с която поне донякъде да го разсее. - Например ти, Брейди. Какво си спомняш от миговете, в които светлините започнаха да премигват и Джени, Одри и Джак изчезнаха?

Дори не предполагаше каква тема засягаше. Но и Брейди побърза на мига да прикрие истинските си чувства по въпроса, макар и спонтанно завърналия се покрай въпроса на приятеля му спомен за целувката им със Савана да му донесе примесено усещане за наслада и чувство за вина. Наслада задето мечтата му най-неочаквано се бе сбъднала и вина задето в увлечението си от нейната реализация младежът реално не бе видял... нищо друго около себе си преди премигването на светлините.

Впрочем присъствието на Савана в ума му не бе породено само от спомените за онези незабравими мигове с нея в West Port Hall. Същата тя понастоящем се намираше в същото това заведение, през няколко маси от момчетата, в присъствието на също доста потиснатата от случая своя приятелка Ванеса и още няколко момичета от техния клас. Но, макар и да бяха на известно разстояние един от друг, Савана и Брейди често си мятаха по някой и друг поглед с проблясъци, които на този етап само те си разбираха...

На момчето обаче цялото това възмущение - и позитивно, и негативно - вече започваше да му идва в повече. Затова, когато то достигна до нов един свой връх след въпроса на нищо подозирация Дайами, Брейди реши да поклати глава и да каже:

- Знаете ли... може би сте прави, че трябва да опитам малко да се успокоя... За да започнем да работим над случая вероятно е добре да се наспим... ако тази нощ въобще ни хване сън... и утре на свежа глава да го обсъдим наново като се съберем - той дори се изправи и се опита да докара лека усмивка на лицето си, когато помахна на приятелите си и им каза - Чао... До скоро...

Другите три момчета го изгледаха колебливо, но отдадоха спонтанната промяна в настроението му на крехкото му емоционално състояние в момента. Може би на Брейди наистина му трябваше един хубав сън, за да се почувства отново адекватен.

Друга една от присъстващите в това заведение млада дама обаче - Савана - беше повече информирана за това колко объркано всъщност беше емоционалното състояние на момчето в момента. Затова, още в момента щом го видя, че излиза, тя на свой ред побърза да се раздели набързо с приятелките си и, премятайки чантата си през рамо, да го последва - само че през страничния вход, за да не събудят никакви съмнения у другите хора наоколо.

Пък и въпросния вход бе по-близък до посоката, в която младежът бе отишъл - затова на красавицата ѝ се налагаше да повърви забързано само десетина метра, за да го настигне.

- Ей, Брейди!

Да чуе гласа ѝ, очаквано, отново му подежда като вълна, преминаваща през душата му. Той се спря на едно място и се обърна към нея, макар и със смесените чувства на настоящото си състояние.

- С теб... така и нямаше възможност да поговорим след... случилото се... - изрече тогава Савана като застана пред него.

Това, че тя така и не уточни кое 'случило се' имаше предвид тя - целувката им или последвалото смущаващо изчезване на още трима човека, сред които и техни близки, само накара Брейди отново да се почувства замаян от всичките тези насъбрали се разнородни емоции. Той се пресегна леко настрани, за да се облегне с едната си ръка на стената на близката сграда.

- Аз... не знам какво да кажа. Чувствам се толкова зле в момента - изрече тихо, Немошно.

- Разбирам те... - прошепна Савана и се приближи дори още повече до него, за да сложи ръцете си на рамената му. - Милата ни Джени... Не го заслужаваше... Нито пък Одри или Джак... Нито пък детектив Карсън и Тайен... Днешния Уест Порт е завладян от тайнствена необяснимост...

- Само днешния? - позволи си да вметне доза сарказъм и дори лека усмивка младежът, поглеждайки към нея. - Откакто се помня тук винаги се случва нещо странно. Но и светът, в който живеем, поначало е странен. И не само този, а и другите, с които човешката ни раса общува от край време - от което, разбира се, произлиза друга една странност, поне за онези по-възрастни от нас хора, които някога са израстнали с несигурността дали извънземни съществуват. - тук момчето махна с ръка и се отдръпна от стената. - Но както и да е... Да не оплитаме мислите си още повече, отколкото те вече са оплетени...

Изрече това и си позволи нежно да положи ръцете си на бузите на момичето. Съзерца я чувствено в хубавите ѝ очи и прошепна:

- Държа да знаеш, че въпреки сложната ситуация аз... аз ценя онова, което се случи помежду ни. Не можеш да си представиш колко пъти съм си представял моментът, в който... ти ме забелязваш, Савана. Затова не мога да повярвам, че този момент дойде. И същевременно се чувствам нелепо, че след него аз все още не мога да ти бъда пълноценно отдаден. Но просто...

- Разбирам, Брейди... - прекъсна го красавицата и на свой ред сложи ръце на бузите му. - Казах ти - разбирам. И не мисля да те притискам за нищо. Това помежду ни ще продължи... в момента, в който и двамата се чувстваме готови да продължи.

Признателен за думите ѝ, младежът кимна. Двамата се прегърнаха.

Наближаваше полунощ, когато Кейлъб се прибра в своя дом - имението Джейвика - с очакването притеснените и току-що научили за случилото се в West Port Hall Трой и Селесте да го посрещнат с вълнение. Но тях ги нямаше в хола, нито където и да е другаде на този етаж. Всъщност, цялата къща беше потънала в мрак - а тийнейджърът не можеше да бъде сигурен дали това бе знак, че брат му и съпругата му въобще не се бяха прибирали.

- Трой? Селесте? - реши все пак да ги повика той, оставяйки ключовете си на шкафчето отстрани и пристъпвайки в тъмния хол. - Уилям? Не получи отговор от който и да е от тях - дори от семейния робот, който поначало имаше доста засилена слухова функция и можеше да отговаря на заповеди дори отдалеч. Но въпреки това Кейлъб чу нещо тук, в тази обширна стая. Нещо, което нямаше как да не го стресне - неочакван и непознат тих и студен глас, идващ откъм най-притъмнения ъгъл:

- Те не са тук. Тук сме само аз и ти, Кейлъб Годхънт.